

Erik Moberg:

Den nya domen mot Håkan Lans - ytterligare ett steg i ett planerat justitiemord!

© Erik Moberg, 2005 (www.mobergpublications.se)

DEN NYA DOMEN MOT HÅKAN LANS - YTTERLIGARE ETT STEG I ETT PLANERAT JUSTITIEMORD!	1
INTRODUKTION.....	1
PROCESSEN 1997-2001 - DET YTTRE FÖRLOPPET	2
PROCESSEN 1997-2001 - DEN REELLA AGENDAN.....	3
<i>Vägen bort från huvudfrågan.....</i>	<i>3</i>
<i>Gjordes stämningen av fel person?.....</i>	<i>4</i>
<i>Vem var skyldig till den påstått felaktiga stämningen?.....</i>	<i>6</i>
<i>Brast Håkan Lans i trovärdighet?.....</i>	<i>7</i>
<i>Domslutet.....</i>	<i>8</i>
OMPRÖVNINGEN.....	9
<i>Huvuddragen.....</i>	<i>9</i>
<i>Huvudfrågan.....</i>	<i>9</i>
<i>Frågan huruvida stämningen gjordes av fel person</i>	<i>9</i>
<i>Frågan om skulden för den påstått felaktiga stämningen.....</i>	<i>10</i>
<i>Frågan om Håkan Lans trovärdighet</i>	<i>12</i>
<i>Ytterligare stöd för justitiemordshypotesen</i>	<i>16</i>
SLUTSATSER.....	17
SLUTNOTER	19

Den nya domen mot Håkan Lans - ytterligare ett steg i ett planerat justitiemord!

Introduktion

Den 6 september 2001 utfärdade distriktsdomstolen i Columbia sin dom i det mål som inletts med att en grupp amerikanska dataföretag stämts för intrång i Håkan Lans färggrafikpatent. Domen var anmärkningsvärd därför att den över huvud taget inte berörde intrångsfrågan och därför att Håkan Lans, i strid med huvudregeln i amerikansk skadeståndsrätt, dömdes att betala båda parter rättegångskostnader. I januari 2002 begärde Håkan Lans genom sina nya advokater omprövning av den utdömda

kostnadsfördelningen.¹ Omprövning beviljades och den 23 juni 2005 föll domen i omprövningsärendet. Den nya domen blev exakt likadan som den gamla.² Lans dömdes återigen till att betala båda parter rättegångskostnader.

Jag har i en tidigare uppsats, "Domen mot Håkan Lans - ett planerat justitiemord?", diskuterat tre hypoteser angående domen 2001.³ Den av dessa hypoteser som jag då fann starkast var att det var fråga om ett planerat justitiemord. Den nya information som kommit fram under omprövningsprocessen är i betydande utsträckning relevant för denna hypotes, och detsamma gäller rättens och advokaternas agerande i skilda avseenden. Syftet med denna kommentar är att diskutera och värdera dessa nya omständigheter, och jag kommer att begränsa min framställning till vad det syftet kräver. I övrigt hänvisar jag till min tidigare uppsats.

Redan nu kan jag emellertid säga att justitiemordshypotesen under omprövningsprocessen fått betydande stöd. Skälen för att det vi bevittnar är en skenrättegång, och en första rangens rättsskandal, har stärkts väsentligt.

Processen 1997-2001 - det yttre förloppet

I oktober 1997 stämde Håkan Lans genom sina dåvarande advokater, "Adduci, Mastriani & Schaumberg" (AMS), ett antal stora amerikanska dataföretag för patentintrång. De stämde företagen var Gateway 2000, Dell, Hewlett Packard, Packard Bell NEC, Acer America, Compaq, AST Research, Digital Equipment och Olsy North. Dessa företag använde utan tillstånd Lans patenterade uppfinning för presentation av information på dataskärmar, den så kallade färggrafiken.

Den process som följde var anmärkningsvärd på flera sätt. Till att börja med togs själva intrångsfrågan, som ju var den formella grunden för hela processen, aldrig upp. Istället leddes processen in på ovidkommande sidospår. Denna utveckling började när ett av de stämde företagen, Gateway, 1999 gjorde gällande att Håkan Lans inte var behörig att stämma. Enligt Gateway ägdes nämligen patentet av det av Lans helägda bolaget Uniboard AB, alltså en juridisk person, och ej av den fysiska personen Håkan Lans. Men riktigheten av detta utreddes aldrig riktigt. Snarare togs det för givet att Gateway hade rätt och efter detta gick processen in på ytterligare sidospår. Frågan blev hur stämningen kunnat ske i fel namn och svaret, som accepterades av rätten, gavs av Lans egen advokat Louis S. Mastriani. Lans hade sig själv att skylla. Lans hade uppträtt ohederligt och försökt föra honom, Mastriani, och rätten bakom ljuset. Till saken hör att Lans själv aldrig var närvarande i rätten (trots att han själv begärde att få vara det) - antingen beroende på att Mastriani som företrädde honom förhindrade detta eller på att domaren, John Garrett Penn, inte var intresserad av att höra honom.

Domen den 6 september 2001 speglade det beskrivna händelseförloppet. Den innehöll ingenting om det patentintrång som stämningen gällde utan handlade istället utslutande om fördelningen av rättegångskostnaderna. I strid med huvudregeln i amerikansk skadeståndsrätt, att vardera parten står för sina kostnader, dömdes Lans att betala båda parter kostnader. Motpartens kostnader, som Lans alltså skulle betala, har ännu inte preciserats men skattningen en eller flera hundra miljoner svenska kronor har

gjorts. Som skäl för detta domslut åberopades exceptionella omständigheter. Den icke närvarande Lans skulle enligt domare Penn ha uppträtt tricksande och ohederligt.

Processen 1997-2001 - den reella agendan

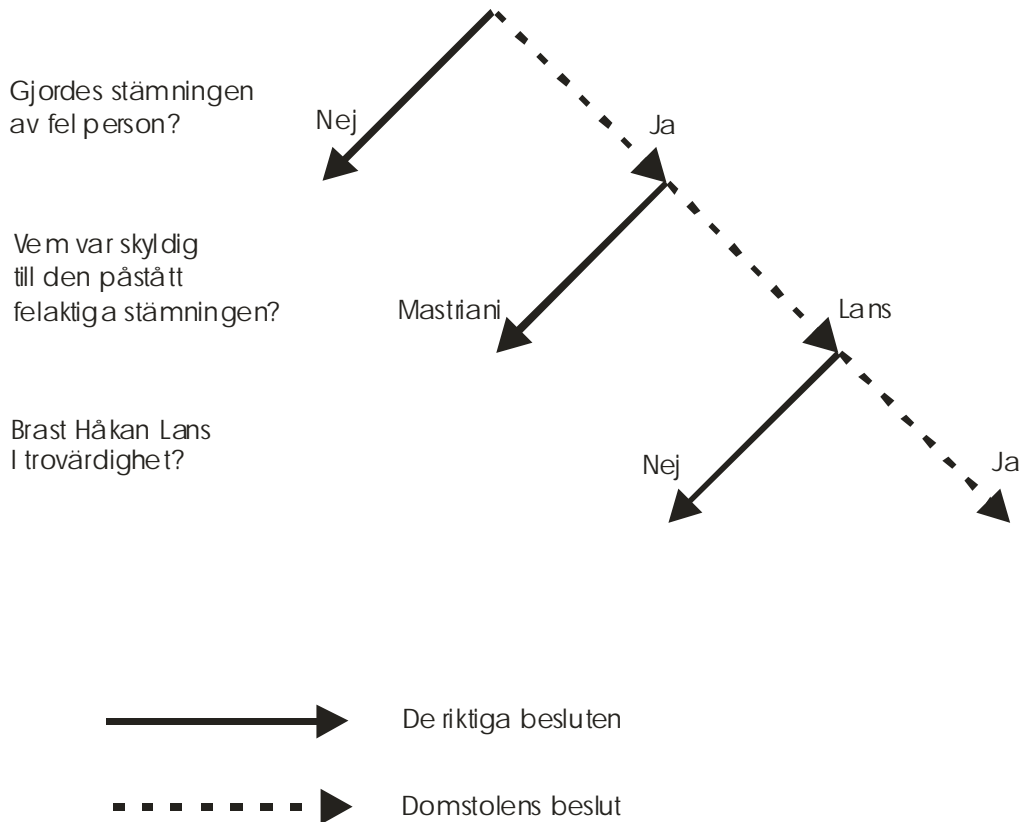
Vägen bort från huvudfrågan

Under processen 1997-2001 och den därefter följande omprövningen har en enorm mängd domstolshandlingar producerats. Det är lätt att gå vilse i detta material och det är, utan ingående studier, svårt eller omöjligt att avgöra vad som i realiteten fungerat som huvudsak och bisak - och vad som borde ha varit huvudsak och bisak. Jag skall därför i detta avsnitt beskriva och diskutera processens, eller argumentationens, faktiska struktur. Jag skall försöka lyfta fram den agenda som i realiteten följdes, och jag skall diskutera denna agendas rimlighet.

Den första intressanta omständigheten är att huvudfrågan, som alltså gällde patentintrång, aldrig togs upp. Att det verkligen förelåg patentintrång finns det emellertid ingen som helst tvekan om. Att det är Håkan Lans som uppfunnit färggrafiken, att den används i alla datorskärmar i hela världen, och att den är, eller snarare var, patenterad är sålunda oomtvistat. Det amerikanska patentet utfärdades 1981 och gick ut 1999. Flera stora företag har också respekterat detta sakernas tillstånd. IBM skrev sålunda ett licensavtal 1990, och 1995 erkände också Hitachi Lans rättigheter efter en lång process. Även ett antal amerikanska företag valde, efter propåer i brev som skickades ut hösten 1996, att skriva licensavtal. Dessa företag var Apple Computer, Inc., Canon, Inc., Epson America Inc., Fujitsu Ltd., Matsushita Electric Industrial Co., Motorola, Inc., Power Computing Corporation, Seiko Epson Corporation, Sharp Corporation, Siemens AG, Sony Corporation, Texas Instruments, Inc., Toshiba Corporation och Wang Laboratories, Inc.

Efter de inledande genombrotten med IBM- och Hitachiavtalen har Lans uppfinnarrättigheter beträffande färggrafiken aldrig ifrågasatts. Det är därför klart att de amerikanska företag som stämdes 1997 var skyldiga till patentintrång och att de under årens lopp tjänat mycket stora belopp på denna stöld. Summor på minst 100 miljoner dollar har nämnts i sammanhanget.⁴

Men det uppenbara patentintrånget togs alltså aldrig upp i rättegången. Istället fördes förhandlingarna under ledning av domare Penn successivt in på andra frågor. Mönstret i denna utveckling framgår av diagrammet nedan. Tre frågor, och besluten i dem, kan sägas ha varit avgörande. Den första frågan var om stämningen gjorts av rätt person eller ej. Den andra frågan gällde vem som var skyldig till den påstått felaktiga stämningen. Den tredje frågan slutligen gällde om Lans, som bedömdes vara skyldig till den påstått felaktiga stämningen, handlat i god tro eller varit uppsåtligt bedräglig.

Jag skall i det följande först gå igenom dessa tre beslut sådana de gestaltade sig i processen 1997-2001. För enkelhetens skull kommer jag därvid att i möjligaste mån använda avsnittet "Background" i den nya domen som källa.⁵ Därefter, i nästa huvudavsnitt, skall jag diskutera hur förutsättningarna för besluten påverkats av den nya information som kommit fram under omprövningsprocessen. Successivt kommer därvid diagrammets beskrivningar av beslut som riktiga respektive felaktiga att förklaras. Redan här skall emellertid sägas att beskrivningarna, om man tar med alla aspekter, gäller situationen efter domen 2005.

Gjordes stämningen av fel person?

Att frågan om den stämmande personens behörighet över huvud taget kom upp berodde, som jag redan nämnt, på en inläga från ett av de stämnda företagen, Gateway, 1999. Bakgrunden var Håkan Lans uppgörelse med IBM 1990. Av skatteskal hade Lans inte personligen tecknat licensavtalet med IBM, utan överenskommelsen gjordes istället mellan IBM och det av Lans helägda bolaget Uniboard AB. I samband med detta hade Lans och Uniboard tecknat ett avtal, det så kallade assignmentavtalet, i vilket patenträttigheterna överfördes från Lans till Uniboard.⁶ På något sätt hade Gateway kommit över detta avtal och gjorde med hjälp av det gällande att den fysiska personen Håkan Lans inte var behörig att stämna. Stämningen borde, för att vara giltig, istället ha

kommit från den egentlige patentinnehavaren, nämligen den juridiska personen Uniboard AB. Eller, som det står i background-avsnittet i den nya domen:⁷

During the discovery process, Gateway found that on October 19, 1989, Lans had assigned and transferred the 986 patent to Uniboard Aktiebolag, a company wholly owned by Lans. Gateway subsequently filed a motion for summary judgment arguing that Lans was not the registered owner of the patent, and thus lacked standing to sue.

Men denna ståndpunkt var inte hållbar. Det är visserligen riktigt att det fanns ett assignmentavtal i vilket Lans skrev över patentet, och alla rättigheter förenade med det, till det av honom själv helägda bolaget Uniboard AB. Detta avtal undertecknades av den fysiska personen Håkan Lans den 19 oktober 1989. Det var emellertid också så att Lans en dryg vecka senare, den 27 oktober 1989, skrev ett nytt avtal i vilket han förtydligade, eller ändrade, assignmentavtalet. I detta nya avtal, det så kallade förtydligandeavtalet, förklarades att själva äganderätten till patentet inte överförts till Uniboard, men däremot alla med patentet förenade ekonomiska rättigheter.⁸ Även förtydligandeavtalet presenterades för rätten.

De båda avtalen, assignmentavtalet och förtydligandeavtalet, är till sin formella utformning mycket likartade. Båda är undertecknade av Håkan Lans och inget av dem är påskrivet av Notarius publicus. Den enda formella skillnaden är att Håkan Lans namnteckning är bevitnad på assignmentavtalet, dock på ett fullständigt otydbart sätt, medan den ej alls är bevitnad på förtydligandeavtalet. Det rimliga förhållningssättet till de båda avtalen är därför att båda är giltiga, eller att inget av dem är giltigt. Om båda är giltiga så har patentet tillhört Uniboard under en dryg vecka i oktober 1989, medan det såväl före som efter denna vecka tillhört Håkan Lans. Om båda avtalen är ogiltiga har patentet aldrig tillhört Uniboard utan hela tiden och oförändrat Håkan Lans.

Distriktsdomstolen i Columbia såg emellertid inte saken på detta sätt. Den valde istället att fullt ut hålla assignmentavtalet för giltigt och att samtidigt totalt bortse från förtydligandeavtalet. Attityden i det senare avseendet sammanfattas med instämmande av domstolen The Federal Circuit på följande sätt.⁹ "... the district court held that the Clarification-Contract was not credible and was not of such a nature as to probably change the outcome of the judgment." Med hänsyn till det sagda är denna hållning till de båda avtalen knappast rimlig - den rimliga hållningen är istället att båda är giltiga, eller båda ogiltiga.

Men trots detta är ändå de båda avtalen av underordnad betydelse. Det riktigt betydelsefulla finns istället i den motivering för domslutet som citerats ovan. Där står ju (min kursivering) att "Lans was not the *registered* owner of the patent, and thus lacked standing to sue." Detta är helt enkelt falskt. Lans har hela tiden varit den registrerade ägaren till patentet. I det amerikanska patentregistret har patentet oavbrutet, från 1981 till den dag som idag är varit registrerat på den fysiska personen Håkan Lans. Detta är lätt att kontrollera hos patentregistret.¹⁰

De olika argumentationslinjerna leder alltså till slutsatsen att Gateway hade fel. Stämningen gjordes inte av fel person, den gjordes av rätt person. Gateways inlägga borde därför ha avvisats och intrångsfrågan borde ha behandlats. Men så skedde inte. Istället lät

domare Penn sig styras av Gateways inlaga, och såg därmed till att huvudfrågan, den grundläggande intrångsfrågan, avfördes från förhandlingarna.

Till detta kan fogas att det inte var självklart att stämningen skulle underkännas även om patentet hade tillhört Uniboard istället för Håkan Lans. Skälet till att det i allmänhet anses att just patentinnehavaren bör stämma är nämligen att det skall vara lätt för personer eller företag som tilltalats för patentintrång att komma i kontakt med patentinnehavaren. Detta skäl förelåg inte i fallet med Lans och Uniboard. Det är i praktiken omöjligt att kontakta den ene utan att också kontakta den andre. Några precedensfall som säger att stämningen skulle underkännas under sådana betingelser finns inte heller.¹¹

Vi ser alltså att rätten, även om man bara beaktar den information som förelåg under processen 1997-2000, av allt att döma fattade fel beslut i frågan om den stämmandes behörighet. Men även om vi hypotetiskt accepterar detta felaktiga beslut så följer därav inte att förhandlingarna skulle fortsätta. Det rimliga hade istället varit att man konstaterat att stämningen var ogiltig, att intrångsfrågan därför inte kunde behandlas, och att förhandlingarna därför avslutats. Och därefter skulle man, som slutpunkt, låtit vardera parten betala sina egna rättegångskostnader.

Men så skedde alltså inte. Istället gick man vidare och koncentrerade sig på att visa att den påstått felaktiga stämningen berodde på att Håkan Lans, bristande i trovärdighet, fört rätten bakom ljuset. Genom att snabbt gå in på frågan om Lans trovärdighet hade man emellertid redan, nästan omärkligt, avgjort en annan fråga av största betydelse, nämligen denna: Om nu stämningen verkligen var felaktig, var det då så säkert att skulden låg hos Lans? Kunde inte Lans advokat, Mastriani, lika väl ha varit den skyldige? Detta är den andra frågan i diagrammet.

Vem var skyldig till den påstått felaktiga stämningen?

Om denna fråga är det lätt att konstatera att ansvaret för att stämningen gjordes på rätt sätt i åtminstone första hand var Mastrianis. Detta följer direkt av det contingency fee-avtal som Håkan Lans hade med sina advokater.¹² I detta står det uttryckligen om stämningar att "[t]he decision as to whether or not to pursue such litigation will be the sole and exclusive discretion of AMS." Lans medverkan i denna del av arbetet är också uttryckligen begränsad. Det står sålunda att "[y]our personal involvement in this phase will be limited to testimony, depositions and technical guidance."

Grundsvaret på den här ställda frågan måste alltså vara att det var Mastriani som var skyldig till den påstått felaktiga stämningen, ej Lans. En sak skulle dock kunna ändra på detta. I princip är det ju möjligt att Lans så grundligt lurat sina advokater att dessa, utan några som helst misstankar och i god tro, kom att stämma felaktigt. Och möjligen var det så - eller vi kan åtminstone anta det på det här stället i resonemanget. I så fall är det ju också lätt att tänka sig att domare Penn, eftersom han inte hade några egna informationskällor, trodde precis samma sak, nämligen att Lans aldrig informerat sina advokater om assignmentavtalet och Uniboard. Och i så fall kunde hans dom 2001, på just denna punkt, ha varit riktig.

Men detta är, som vi skall se, bara en teoretisk möjlighet. I den nya domens background-avsnitt skrev nämligen domare Penn så här om domen 2001:¹³

However, the Court did not hold AMS liable stating that although AMS' dual representation of Lans and Uniboard, when both were claiming ownership of the patent, should have raised ethical considerations for the firm, there was no evidence that AMS engaged in "vexatious and unreasonable conduct."

Detta visar att domare Penn 2001 insåg att Mastriani kände till Uniboard och assignmentavtalet vid stämningstillfället 1997. Följaktligen var domen 2001 i detta avseende - alltså den andra beslutspunkten i diagrammet ovan - inte korrekt.

Men citatet visar mer än detta, det illustrerar också Penns partiskhet. Trots att Penn kritiserar AMS för deras agerande på en mycket väsentlig punkt, och skriver om "ethical considerations for the firm", är han likväl urskuldande. Visst, AMS hade gjort fel, men bara lite, inte tillräckligt för att det skulle få några juridiska konsekvenser.

Brast Håkan Lans i trovärdighet?

Hela diskussionen om Lans bristande trovärdighet handlar om vad han sagt eller inte sagt, eller snarare påstods ha sagt eller inte sagt, om assignmentavtalet och om Uniboard. Och de som förmedlat dessa påståenden om vad Lans sagt eller inte sagt är uteslutande hans egna advokater, det vill säga AMS. Lans talade aldrig själv i domstolen och han författade ej heller egna inlagor till domstolen - däremot finns en del inlagor som författats av AMS eller Delphi och som Lans, efter rekommendation av sina advokater, i god tro skrivit under. Allt det som Lans påstods ha sagt eller inte sagt, och som alltså ligger till grund för domen om hans bristande trovärdighet, har framförts av hans advokater. Advokaterna har, i sitt agerande i rätten, haft alla möjligheter att själva påverka det som de valt att lägga i Lans mun.

Huvudargumentet var att Lans aldrig informerade om assignmentavtalet. Denna uppfattning fick sitt pregnantaste uttryck i ett vittnesmål av Louis Mastriani den 13 augusti 1999.¹⁴ Vittnesmålet ägde alltså rum i den situation som uppstått genom att Gateway, i sin inlaga, presenterat assignmentavtalet för rätten. I rätten, och under ed, sade då Mastriani:

Inasmuch as I and other counsel to Mr. Lans have been repeatedly informed by Mr. Lans that no assignment had ever taken place with respect to the Lans patent, we are investigating the circumstances surrounding the referenced Assignment.

Innebörden var alltså att assignmentavtalet, och därmed den eventuella, men under alla förhållanden tillfälliga, överföringen av patentet från Håkan Lans till Uniboard AB, hade kommit som en komplett överraskning för Mastriani. Domstolen accepterade detta och skrev:¹⁵

Lans chose to conceal all information about the assignment, possibly even from his attorneys, until confronted with irrefutable evidence that the assignment had occurred.

Domstolen kom alltså fram till uppfattningen att Lans uppträtt bedrägligt och skrev:¹⁶

The Court's basis for granting the computer companies' motions for attorneys fees against Lans and Uniboard stemmed from Lans' behavior during the litigation process. The Court found that Lans's failure to sue in the name of the proper party was not "an honest and understandable mistake," and that he should have been more "thorough with his record keeping and more forthcoming with his attorneys."

Det avgörande skälet för Lans bristande trovärdighet var alltså Mastrianis ovan citerade uttalande under ed. Som vi kommer att se i det följande var emellertid detta vittnesmål en ren lögn.

Möjligen anade också domstolen redan på detta stadium, alltså under processen 1997-2001, att allt inte stod rätt till. Domare Penns formuleringar är i detta avseende avslöjande. Man får en stark känsla av att han inte själv är riktigt övertygad och därför brer på lite extra. Han skriver till exempel, som vi sett, om "Lans' behavior during the litigation process". Men Lans var ju aldrig med - och vad betyder under sådana förhållanden "behavior"? Eller tänk på den den citerade formuleringen att Lans dolde all information om assignmentavtalet, "possibly even from his attorneys". Vad betyder "possibly" här? För vilka andra än sina advokater skulle han kunna dölja något om han inte var närvarande under domstolsförhandlingarna?

Domslutet

Successivt hade alltså rättegången via sidospår styrts bort från huvudfrågan. I den ena efter den andra av de beslutssituationer, som illustreras av diagrammet ovan, fattade rätten orimliga beslut och lyckades därmed göra frågan om Lans trovärdighet till huvudfrågan. Beträffande denna påstådda huvudfråga godtog domstolen och domaren John Garrett Penn okritiskt vad Mastriani sagt i sitt ovan citerade vittnesmål och i andra sammanhang. Dessa omständigheter ansågs exceptionella, och därför fanns också skäl att frånga den huvudregel i amerikanska skadeståndsrätt enligt vilken vardera parten står för sina rättegångskostnader. Lans dömdes att betala båda parter rättegångskostnader.

Omprövningen

Huvuddragen

I januari 2002 lämnade Håkan Lans, genom sina nya advokater Forrest Hainline III och Christopher R. Wall från advokatfirman Pillsbury och Winthrop, in en begäran om omprövning av domslutet i kostnadsfördelningsfrågan.¹⁷ I denna begäran tillfördes väsentlig ny information, och delvis sådan som raserade grundförutsättningarna för det tidigare domslutet - framför allt ett fax från Lans till Mastriani av den 19 februari 1997. Efter lång tid beviljades omprövning, och denna har nu också ägt rum. Håkan Lans har för första gången själv varit närvarande. Den 26 och den 27 januari 2005 hölls långa, ingående förhör med Håkan Lans och med hans tidigare advokat Louis Mastriani. Senare, 24 och 25 mars, hölls förhandlingar i domstolen och även då var Lans närvarande. Under detta förlopp har ytterligare ny information tillkommit.

Den 23 juni i år, 2005, föll domen. Denna nya dom är emellertid i alla delar en exakt kopia av den föregående domen från 2001. Ingenting har ändrats. Ingenting i den nya informationen har befunnits relevant för domslutet. Den för Håkan Lans katastrofala domen att han skall betala båda parterens rättegångskostnader står kvar. Återigen var det John Garrett Penn som dömde.

Är detta rimligt? Låt oss se på den nya information som kommit fram. Och låt oss också se hur denna information påverkat argumentationen i domslutet. Jag använder mig av samma diagram, och i huvudsak samma rubriker, som jag använde vid beskrivningen av processen 1997-2001.

Huvudfrågan

I huvudfrågan har ingenting nytt anförts. Denna fråga har, på samma sätt som i processen 1997-2001, varit helt frånvarande även i omprövningsprocessen. Detta är kanske naturligt med tanke på att omprövningen bara gällde fördelningen av rättegångskostnaderna, men likväl värt att påpeka. På samma sätt som tidigare är det sålunda klart att de stämda företagen gjort sig skyldiga till patentintrång, att de tjänat mycket stora pengar på detta, och att detta över huvud taget inte anses intressant i sammanhanget. Det som lyfts fram är istället den skada dessa företag påstås lida, om de tvingas betala sina egna rättegångskostnader.

Frågan huruvida stämningen gjordes av fel person

I denna fråga har ny information tillkommit. I sin nya dom skriver domare Penn, med hänvisning till förhöret med Håkan Lans, så här:¹⁸

[T]he Court is troubled by the fact that Lans continued to claim that he was the registered owner of the patent even after the transfer to Uniboard was revealed.

Detta skrivs i ett sammanhang där domarens ambition är att ge bevis för Lans bristande trovärdighet, och domaren framställer därför Lans som en som far med osanning. Problemet är bara att domaren har fel. Håkan Lans har ju hela tiden varit "the *registered* owner of the patent" (min kursivering), och detta gäller alldeles oavsett förhållandena under veckan mellan assignmentavtalet och förtydligandeavtalet. Någon ändring av *registreringen* skedde under alla förhållanden inte då, och aldrig heller senare. Det är bara att kontrollera i det amerikanska patentregistret, och det vet domare Penn. Hans skrivning på denna punkt är alltså en ren lögn.

Men även om domare Penn alltså misslyckas med sin avsikt att diskreditera Lans så lyckas han, oavsiktligt, med något helt annat. Hans mycket tydliga, och uppenbart felaktiga, skrivning om den registrerade ägaren i den nya domen kastar också ett obarmhärtigt ljus över hans bedömning av Gateways inlaga i processen 1997-2001. Gateways påstående att stämningen gjorts av fel person blev då bedömt som riktigt av en domare som - enligt vad vi nu vet - medvetet ljuger på denna punkt.

Detta ger ytterligare stöd för påståendet att domen 2001 var manipulerad. Domstolen valde medvetet, i den första beslutspunkten i diagrammet ovan, att fatta ett felaktigt beslut. Och domstolen har, i domen 2005, inte gjort någonting för att ändra detta.

Frågan om skulden för den påstått felaktiga stämningen

Men om nu stämningen - rent hypotetiskt - faktiskt var felaktig, vems var i så fall skulden? Som vi sett så valde domstolen utan egentlig argumentation att peka ut Håkan Lans när Louis Mastriani egentligen borde ha stått i skottgluggen. Även på denna punkt har det tillkommit ny information och nya argument.

I en inlaga till rätten i december 2001, det vill säga ett par månader efter domen om rättegångskostnaderna, redogjorde den framstående immaterialrättsjuristen Bruce Lehmann allmänt för reglerna så här:¹⁹

The standard of care for an attorney filing a patent lawsuit requires the attorney independently to investigate and determine that the suit is being brought in the name of the patent owner.

Lehman menade dessutom att advokaten inte bara är skyldig att ta reda på de faktiska omständigheterna utan också, om det är behövligt, skyldig att medverka till att förändra det rättsliga läget så att det blir fullständigt klart. Med tillämpning på fallet Lans skriver han sålunda:²⁰

The standard of care for an attorney professing familiarity with preparing, filing and prosecuting U.S. patent applications, when faced with confusion or ambiguity regarding ownership of a patent, would be to clarify the

ownership issue by creating and filing appropriate documentation with the Patent and Trademark Office. In this case, because Mr. Lans owned 100% of Uniboard, it would have been a straightforward procedure to create and file an assignment of the Lans Patent rights either from Mr. Lans to Uniboard, or from Uniboard to Mr. Lans.

En advokat skall alltså, om han har den minsta misstanke om oklarhet, skapa klarhet om äganderättsförhållandena före stämning i ett patentmål. Och därvid räcker det inte att reda ut de faktiska förhållandena. Om så krävs måste advokaten också, till exempel genom tilläggsdokument, göra rättsläget klart.

Och anledning till misstankar hade Mastriani förvisso. Som vi nu vet, och som kommer att redovisas utförligare i nästa avsnitt, så var han välinformerad om IBM-avtalet, om Uniboard och om överföringen av rättigheter på Uniboard. Det finns många belägg för detta påstående men viktigast är ett fax från Lans till Mastriani den 19 februari 1997 (faxet beskrivs utförligare i nästa avsnitt). Om detta fax skriver Lehman så här:²¹

The letter dated February 19, 1997 from Mr. Lans to Mr. Mastriani clearly states that Mr. Lans not only believed that his patent had been assigned to Uniboard AB, but also that steps had been taken to record this assignment.

Och Lehman skriver också:²²

In these cases, by January 1997, Mr. Mastriani and his firm had the IBM license agreement and were familiar with its provisions. Knowledge of the IBM license agreement standing alone would require an attorney to inquire as to [the] basis for Uniboard's rights to license the Lans patent to IBM.

Det datum som Lehman nämner, januari 1997, låg mer än ett halvår före stämningen. Följaktligen drar Lehman följande slutsats:²³

Given Mr. Mastriani's knowledge of the confusion regarding ownership of the Lans patent, he and his firm acted beneath the standard of care in failing to prepare and file the necessary clarifying documents.

Det enda som skulle kunna rentvå Mastriani från skulden för den påstått felaktiga stämningen är alltså en total okunnighet om assignmentavtalet och omständigheterna kring det. Men någon sådan okunnighet förelåg inte - i nästa avsnitt kommer argumentationen kring denna okunnighet att beskrivas mera ingående.

Domare Penn skriver emellertid ingenting om dessa ting i den nya domen av den 23 juni, 2005, trots att han nu vet att Mastriani inte alls var okunnig om assignmentavtalet och Uniboard. Han skriver ingenting om Lehmans inläga, ingenting om advokaters skyldighet att reda ut ägandeförhållandena före stämning. Allt detta förbigås utan kommentarer.

Slutsatsen beträffande den andra beslutspunkten i diagrammet ovan är därmed fullständigt klar. Genom omprövningsprocessen är det ytterligare styrkt att domstolen, mot bättre vetande, valt att lägga skulden för den påstått felaktiga stämningen på Håkan Lans istället för på Louis Mastriani.

Frågan om Håkan Lans trovärdighet

Frågan om Håkan Lans trovärdighet har, på det sätt som jag redogjort för ovan, genom successiva avvikelser från den grundläggande intrångsfrågan blivit huvudfrågan. Eller, som domaren Penn skriver i sin nya dom, "The main issue before the Court concerns Lans' credibility".²⁴ Att Lans trovärdighet satts ifråga beror i sin tur på att han påstås ha undanhållit information om den överföring av patenträttigheter på Uniboard AB som gjordes genom genom assignmentavtalet i samband med IBM-affären. Att tesen om Lans bristande trovärdighet accepterades av rätten berodde framför allt på Louis Mastrianis bedyrande, under ed, den 13 augusti 1999, att Lans upprepade gånger förklarat att någon överföring av patentet aldrig hade ägt rum.

Det relevanta huvudargumentet för Lans bristande trovärdighet är alltså inte, vilket är viktigt att notera, att han påstås ibland sagt det ena, och ibland det andra. Sådana argument förekommer förvisso också, men dels är de i allt väsentligt felaktiga och dels, vilket är det viktiga, saknar de relevans. Nej, det relevanta huvudargumentet är istället att Lans aldrig sagt någonting över huvud taget om någon patentöverlåtelse, att han fullständigt och konsekvent fört sina advokater bakom ljuset i denna fråga. Det är denna tes som hamras in gång på gång. Och det är lätt att förstå att det måste vara så. Det enda som skulle kunna rentvå Mastriani från skulden för den påstått felaktiga stämningen är ju, som vi sett tidigare, en total okunnighet om omständigheterna kring kring IBM-affären. Därför är det nödvändigt för Lans advokater att visa att Lans konsekvent och hundraprocentigt dolde överlåtelsen av patenträttigheter på Uniboard i samband med IBM-affären. Ingenting annat duger och därför ser vittnesmålen ut som de gör.

Låt oss börja med att repetera Mastrianis uttalande under ed den 13 augusti 1999, vilket ju lät så här:

Inasmuch as I and other counsel to Mr. Lans have been repeatedly informed by Mr. Lans that no assignment had ever taken place with respect to the Lans patent, we are investigating the circumstances surrounding the referenced Assignment.

Uttalandet är kategoriskt på precis det sätt som vi har anledning att vänta oss. Det är inte svårt att plocka fram ytterligare uttalanden av samma karaktär.

I ett skrivet vittnesmål till domstolen den 10 maj, 2004, beskriver till exempel Mastriani innehållet i Gateways inlägga i augusti 1999 som en fullständig och total överraskning. Han skriver:²⁵

When we were served on August 6, 1999, with the Gateway motion and the attached document, we were stunned.

Och när Mastriani i förhöret den 27 januari tillfrågades om sitt edsvurna uttalande den 13 augusti 1999, och om vad Lans faktiskt informerat honom om, så svarade han bland annat så här:²⁶

And he, and he never ever referred to any assignment of the '986 patent. He never used that word, ever.

Återigen alltså samma mycket kategoriska, eftertryckligt bedyrande uttalande: Jag, Mastriani, har över huvud taget aldrig blivit informerad.

Och samma sak under domstolsförhandlingarna den 25 mars då Mastriani, på en fråga från Forrest Hainline, berättar om när han första gången hörde talas om Uniboard och patentet. Det lät så här:²⁷

Q Okay. Let me ask you a question. When was the first time, the very first time, that you learned, AMS learned, that someone claimed that Uniboard was the owner of the 986 patent?

A When we received the Gateway motion for summary judgment for lack of standing in August of 1999.

Och i AMS's skriftliga slutinlägga efter domstolsförhandlingarna återkommer samma bedyrande när de vägrar erkänna några fel över huvud taget. De skriver så här:²⁸

The simple reason for this glaring absence of authority is that Intervenors' [AMS] inability to discover an assignment document, the existence of which was neither apparent nor mentioned by their client and, in fact, consistently denied, was not even negligent, let alone reckless.

För Mastriani är det alltså nödvändigt, av de skäl jag angivit, att belägga en total okunnighet. Omvänt innebär detta att Mastrianis position spricker så fort motparten, det vill säga Lans och hans nuvarande advokater, kan ge ett enda hållfast belägg för att Mastriani faktiskt blivit informerad. Ett sådant belägg är ett fax som Håkan Lans skickade till Louis Mastriani den 19 februari 1997, alltså ungefär ett halvår före stämningen av dataföretagen. Faxet innehåller bland annat följande:²⁹

As you know the license has been signed with a company (UNIBOARD AB) and not with me as an individual (the patent has been transferred to the company for many years ago and the agreement with IBM was made with UNIBOARD AB).

Först, och för tydlighetens skull, skall sägas att faxet inte nämns här för att bekräfta den eventuella överföringen av patentet till Uniboard - för bedömningen av den frågan måste ju också bland annat förtydligandeavtalet, som tillkom en dryg vecka efter assignmentavtalet, beaktas. Nej, faxet nämns enbart för att visa att Mastriani var väl informerad om Uniboard och om att Uniboard hade med patentet att göra. Mastriani har också uttryckligen bekräftat att han tagit emot faxet (av Mastriani kallat e-mail).³⁰

Det är alltså fullständigt klart att Mastriani på ett tidigt stadium var informerad om överföringen av patenträttigheter på Uniboard och om Uniboards roll i IBM-affären. Och denna uppfattning är i själva verket inte alls beroende av bara det omnämnda faxet. Även annan information bekräftar att Mastriani på ett tidigt stadium kände till Uniboard, och överföringen av patentet på Uniboard. Jag skall emellertid inte upprepa allt detta här. Jag hänvisar istället till min tidigare uppsats där jag redovisat sådan information.³¹

I sin dom av den 23 juni förbigår domare Penn med tystnad all denna information som raserar underlaget för föreställningen om Lans bristande trovärdighet. Detta är anmärkningsvärt. Möjligen har Penn på denna punkt en annan uppfattning, men i så fall måste han rimligen argumentera för denna. Men det gör han inte. Han bara låtsas som om Mastrianis uttalande den 13 augusti 1999, och hela diskussionen om det, inte existerar.

Och inte nog med det. Penn ger istället Mastrianis sitt uttalade stöd genom att skriva så här:³²

During an evidentiary hearing held on March 24, 2005, Lans admitted that he did not tell AMS that he had signed an agreement transferring his ownership rights.

Denna formulering är till att börja med påfallande lik en motsvarande formulering i AMS slutinlaga efter domstolsförhandlingarna, vilket är värt att notera. AMS skriver så här:³³

Indeed, Lans admitted, in response to direct questioning from the Court, that he had neither communicated the existence of the assignment to Intervenors [AMS] nor provided them with a copy of that document.

I såväl domen som i AMS slutinlaga framstår detta som ett generellt utlåtande, som ett påstående att Lans aldrig skulle ha informerat AMS om assignmentavtalet eller om Uniboard AB. Men, som vi vet, så var det inte så. Faxet av den 19 februari 1997, med angivande av såväl transfereringen som Uniboard, fanns ju hela tiden där, och därmed står det också klart att de just redovisade citaten ur domen och ur AMS's slutinlaga är osanna. Men vad ligger då bakom skrivningarna i domen och i AMS's slutinlaga?

Hänvisningen går i båda dokumenten till en passage i förhandlingarna den 24 mars där Lans utfrågas av Mastrianis advokat Aaron L. Handleman. De återopade frågorna och svaren låter så här:³⁴

Q Are you telling the Court that you communicated to AMS that you signed an agreement transferring your ownership rights, you, Lans to the patent to Uniboard?

A No.

Q So the answer is no, correct?

A Yes, that is correct.

Men detta utgör knappast något belägg för det svepande påståendena i domslutet och i AMS's skriftliga slutinlägga. De citerade frågorna och svaren gällde en speciell situation och ett speciellt sammanhang. Om man läser mer i protokollet än den citerade korta replikväxlingen så finner man att det som avhandlas är den muntliga kommunikationen mellan Lans och hans advokater i maj och september 1996. Lite före de citerade fyra replikerna ger protokollet även följande inblick i denna kommunikation (fortfarande är det Handleman som frågar och Lans som svarar).³⁵

A Now you are talking law. Can you explain it in common words?

Q With all due respect, I think it is a straightforward question. That you never ever told AMS that you signed, that you signed a document giving your ownership rights, you, Lans, to Uniboard. Isn't that correct?

A I told them that I had signed an agreement between me and Uniboard.

Q It is a fact, is it not, that you didn't remember that you signed an assignment agreement. Isn't that a fact?

A I told them that I had an assignment agreement between me and Uniboard. That's exactly what I told them.

Q But isn't it a fact that you did not remember in May of '96 or September of '96 that you actually assigned your ownership right, your title in the 986 patent from you personally to Uniboard. Isn't that a fact? You didn't remember that?

A I remember that clearly.

Q You remembered it clearly back then in 19--

A I remembered that I had signed an agreement and we never discussed the details in the agreement. I told them where to find it. I also told them that I maybe could contact Gunnar Berg to get a copy.

Om de fyra först citerade replikerna har bevisvärde så har de övriga replikerna ur samma utfrågning det också. Av dessa framgår tydligt att Lans vid den aktuella tiden informerade om Uniboard, om avtalet mellan honom och Uniboard, och om var detta avtal fanns. Detta är naturligtvis det viktiga och avgörande i sammanhanget.

Av dessa skäl är AMS och domare Penns åberopande av fyra repliker som är utplockade ur ett större och längre sammanhang missvisande. De bevisar inte det som AMS och domaren vill att de skall bevisa, nämligen att Lans *aldrig* informerade om assignmentavtalet och Uniboard - de handlar bara om den muntliga kommunikationen mellan Lans och hans advokater vid några tillfällen 1996. Däremot illustrerar den citerade replikväxlingen återigen mycket tydligt vad AMS och domaren är ute efter, nämligen att ge en bild av att Lans aldrig, över huvud taget, informerat om patentöverföringen till Uniboard. När sammanhanget tillfogas faller den bilden samman.

Till sist kan följande allmänna synpunkter på frågan om Lans trovärdighet anföras. För det första finns inga motiv som skulle kunna göra det intressant för Lans att försöka föra sina advokater bakom ljuset. Detta är i själva verket värt att kraftigt stryka under - på vilket sätt skulle det över huvud taget kunnat finnas några motiv för Lans att bete sig på det sätt som domare Penn och Louis Mastriani påstår att han betett sig? Vidare är Lans berättelse om assignmentavtalet, Uniboard, och därtill hörande omständigheter, i förhöret den 26 januari rak och sammanhängande. Dessa omständigheter ger uppenbarligen ytterligare stöd för uppfattningen om Håkan Lans som en trovärdig person.

Sammanfattningsvis så vet vi nu, efter omprövningen, att AMS's och domare Penns argumentation för Håkan Lans bristande trovärdighet totalt brutit samman. Efter presentationen av faxet av den 19 februari 1997, och en mängd annan evidens, står det istället klart att den bristande trovärdigheten skall sökas på annat håll. Den enda återstående frågan är egentligen om AMS och domare Penn agerar i samförstånd eller ej. Samstämmigheten mellan AMS's skriftliga slutinlägga och John Garret Penns dom är dock talande.

Och, för att anknyta till diagrammet, det felaktiga domslutet i den tredje beslutspunkten är uppenbart.

Ytterligare stöd för justitiemordshypotesen

För att hålla en klar linje i framställningen har jag så här långt använt mig av i stort samma rubriker för skildringen av processen 1997-2001 och omprövningen. Hypotesen om justitiemord får emellertid stöd även av annan ny information, som inte naturligt sorterar under dessa rubriker. Jag skall här ange den viktigaste ytterligare informationen av detta slag. Framför handlar det om två saker.

Den första gäller initiativet till den amerikanska färggrafikprocessen. Justitiemordshypotesen är ju i väsentlig utsträckning beroende av att initiativet inte kom från Lans, utan från någon som utifrån kontaktade Lans. Uppfattningen att initiativet verkligen kom från advokaterna, och ej från Håkan Lans, har nu fått ökat stöd. I förhöret den 26 januari berättade Lans själv utförligt om hur den amerikanska processen inleddes.³⁶ Lans bekräftar där att initiativet kom från Peter Utterström vid Delphi advokatbyrå och den svenskamerikanske advokaten Talbot Lindström, också verksam vid Delphi på den tiden. Lans berättelse är rak och sammanhängande och han utsätts inte heller för ifrågasättande motargument. Lans berättelse har på denna punkt ej heller ifrågasatts efter förhöret med honom - ej i domstolsförhandlingarna den 24-25 mars, och ej heller i någon av de inläggor som AMS skickat in till domstolen efter förhöret med Håkan Lans den 26 januari.

Det dokument från motsidan, det vill säga AMS och Mastriani, som finns och som är relevant i sammanhanget är Mastrianis skriftliga vittnesmål av den 10 maj 2004. Mastriani beskriver där hur initiativet, enligt hans uppfattning, kom till stånd.³⁷ Han skriver först att "The idea for exploitation of U.S. Patent No. 4,303,986 ("the '986 patent") was not conceived by any attorney at Adduci, Mastriani & Schaumberg ("AMS") but by Lans." I den formuleringen utesluter Mastriani emellertid den tredje tänkbara initiativtagaren - det behövde ju inte vara antingen Lans eller Mastriani, det kunde också

ha varit konstellationen Delphi, Peter Utterström och Talbot Lindström. Och Mastriani skriver också på flera ställen i de nämnda paragraferna att det faktiskt var dessa senare som tog kontakt med honom i slutet av 1995. I förhöret med Mastriani den 27 januari togs denna del av hans skriftliga vittnesmål upp och ingenting av det som där framkom förändrar den bild som här givits.³⁸

Uppfattningen att initiativet till den amerikanska processen verkligen kom från advokatsidan, och ej från Lans, har alltså stärkts väsentligt under omprövningsprocessen. Uppfattning har blivit framförd mera i detalj av Håkan Lans, och den har ej blivit motsagd av motsidans representanter, trots att de haft upprepade tillfällen därtill.

Den andra saken gäller innehållet i det förlikningsavtal som framlades av motparten Gateway 2001, och som Lans egna advokater i utpressningsliknande former försökte få honom att skriva under. Detta avtal och turerna kring det är utförligt beskrivna i min tidigare uppsats.³⁹ Här räcker det att konstatera att det tidigare förelåg starka misstankar om att Gateway, genom förlikningsavtalet, ville skaffa sig tillgång till Lans revolutionerande positionsindikeringspatent (det vill säga STDMA-systemet eller satellitnavigeringssystemet). Eftersom detta patent inte nämndes vid namn i förlikningsavtalet, utan bara ingick implicit, har det emellertid bara varit fråga om misstankar, låt vara starka sådana.

Nu har emellertid saken blivit fullständigt klar. I förhöret den 27 januari vidgår Mastriani explicit att STDMA-patentet ingick det förlikningsavtal som man 2001 försökte tvinga Lans att acceptera. Så här lät det när Forrest Hainline frågade:⁴⁰

Q And this settlement agreement would have conveyed to Gateway a license under the STDMA patent, correct?

A Yes. In exchange for \$5,000 being paid by Mr. Lans, Gateway was going to waive its claim to an -- in excess of a million dollars in damages and any other claims it had against Mr Lans in exchange for a license under the '986 patent and under the GPS patent, which was not being practiced in the United States by anybody because it had been disavowed by the aviation industry because of another standard that was being adopted. I think it was being advocated by Honeywell.

Här finns alltså länken mellan de två patenten - färggrafikpatentet och positionsindikeringspatentet - klart dokumenterad. Lans skulle tvingas att lämna ifrån sig det senare patentet för att kunna sona sitt påstått bedrägliga uppträdande i processen om det tidigare patentet. Att Mastriani nu i efterhand förringar STDMA-patentets betydelse är bara följdriktigt.

Slutsatser

Jag har tidigare framfört hypotesen att domen mot Håkan Lans den 6 september 2001, och processen fram till den, var ett planerat justitiemord. Det omedelbara syftet skulle i så fall ha varit att med hjälp av färggrafikprocessen knäcka Håkan Lans. Avsikten med

detta, i sin tur, skulle vara att på ett eller annat sätt komma över, eller bromsa utvecklingen av, den av Lans utvecklade och patenterade positionsindikeringen, det så kallade satellitnavigeringssystemet. Detta system rör vid mycket starka och mäktiga intressen av skilda slag.

I den nu genomförda omprövningen, med bland annat omfattande förhör med såväl Håkan Lans som Mastriani, har ingenting framkommit som är besvärande för denna hypotes. Redan detta kan i sig ses som ytterligare implicit stöd för hypotesen - den har ju, för att uttrycka sig så, visat sig förenlig med en väsentligt större informationsmängd än tidigare - den har passerat ett väsentligt mer krävande filter än tidigare. Men dessutom har det kommit fram ytterligare explicit stöd för hypotesen. Med den information som nu finns tillgänglig är det svårt att se att någon annan hypotes än justitiemordshypotesen över huvud taget är rimlig.

Denna nya information kan delas in i två delar, en första del som styrker uppfattningen att det är fråga om en skenprocess, och en andra del som styrker uppfattningen att motivet bakom skenprocessen har med positionsindikeringsystemet att göra. Beträffande den första delen är framför allt följande punkter av intresse (de första tre punkterna ansluter direkt till de tre beslutspunkterna i diagrammet ovan):

- För det första: Det är nu klart att den ursprungliga stämningen gjordes i rätt namn, ej i fel namn som domstolen velat göra gällande.
- För det andra: Det är vidare klart att den skyldige till den påstådda felstämningen är Louis Mastriani, ej Håkan Lans.
- För det tredje: Tesen om Håkan Lans bristande trovärdighet, som varit grundläggande för domstolens beslut, är nu fullständigt raserad. Den har, som det visat sig, uteslutande varit baserad på Louis Mastrianis lögn, bland annat under ed.⁴¹
- Till dessa tre punkter, som ju diskuterats utförligt i det föregående, kan nu också fogas en fjärde. Det har i samband med omprövningsprocessen blivit uppenbart att inte bara Mastriani, utan också domaren John Garret Penn, aktivt och medvetet medverkat i vad han visste var en skenprocess. I det föregående har jag redogjort för en upprepad ren lögn från Penns sida, för hans uppenbart partiska hantering av en del information, liksom för hans totala negligering av annan högst relevant information. Men viktigast är kanske ändå att han, på det sätt som illustrerats i diagrammet ovan, i steg efter steg fört förhandlingarna bort från den grundläggande intrångsfrågan och istället gjort dem till en egendomlig, irrelevant och grundlös diskussion om Håkan Lans trovärdighet. Allt detta liknar manipulation. Det stöder tesen om Penn som ett instrument för andra intressen än rättvisans.

Beträffande den andra delen, den om kopplingen till positionsindikeringsystemet, är framför allt två punkter av intresse.

- För det första: Uppfattningen att initiativet till den amerikanska processen ej kom från Lans, utan från annat håll, har blivit mycket starkare.
- För det andra: Uppfattningen att STDMA-patentet ingick i det förlikningsavtal som utformades av Gateway, och som AMS i utpressningsliknande former försökte få Lans att acceptera, är nu säkerställd.

Jag vet att justitiemordshypotesen har svårt att vinna tilltro. Många hävdar på allmänna grunder att så går det inte till, i synnerhet inte i USA som är en västerländsk demokrati och ett västerländskt rättssamhälle - många skulle till och med säga att USA är det ledande samhället av detta slag. Men om man noga och efter bästa förmåga granskar detaljer och argument i ett enskilt fall, och vänder och vrider på dem för att hålla sig öppen för alternativa tolkningar, så måste man till slut ändå tro på sina egna sinnens vittnesbörd. Det är åtminstone min uppfattning.

Det finns ett gammalt talesätt som säger att om någonting ser ut som en anka, låter som en anka och smakar som en anka, då är det en anka. Detta är lika sant för en skenprocess, eller en rättsskandal, som för en anka. Den amerikanska färggrafikprocessen, med sin dom mot Håkan Lans, är uppenbarligen en skenprocess och en första rangens rättsskandal.

Vad vi bevittnar är ett planerat justitiemord!

Slutnoter

Alla de referenser nedan som är skrivna med fetstil är tillgängliga genom länkar som finns angivna i dokumentförteckningen (www.mobergpublications.se/patent/dokument-2.html). De flesta av dessa länkar leder till dokument som finns på denna webbplats, men några leder till andra platser på nätet.

¹ **Begäran om omprövning**

² **Domen efter omprövningen**

³ **Domen mot Håkan Lans - ett planerat justitiemord?**

⁴ Senare har dock Compaq gjort upp med Lans. Men trots detta har Lans själv inte sett något av de licensavgifter som denna uppgörelse resulterade i - de finns i sin helhet instängda på klientmedelskontot hos Lans tidigare advokater (AMS).

⁵ **Domen efter omprövningen**, avsnittet "Background", s 2

⁶ **Assignmentavtalet**

⁷ **Domen efter omprövningen**, s 2f

⁸ **Förtydligandeavtalet**

⁹ **Appellationsdomstolens uttalande**, sektion I

¹⁰ **Färggrafikpatentet 1, Färggrafikpatentet 2**

¹¹ Detta argument är ytterligare utvecklat i **Domen mot Håkan Lans - ett planerat justitiemord?**, avsnittet "Rättvisa i patentfrågan?"

¹² Detta avtal är mera fullständigt beskrivet i **Domen mot Håkan Lans - ett planerat justitiemord?**, avsnittet "Färggrafiken 1995-2001 den amerikanska processen - Inledningen"

-
- ¹³ **Domen efter omprövningen**, s 5
- ¹⁴ **Begäran om omprövning**, s 1
- ¹⁵ **Domen efter omprövningen**, s 3
- ¹⁶ **Domen efter omprövningen**, s 4f
- ¹⁷ **Begäran om omprövning**
- ¹⁸ **Domen efter omprövningen**, s 8
- ¹⁹ **Bruce Lehmans utlåtande**, s 3
- ²⁰ **Bruce Lehmans utlåtande**, s 4
- ²¹ **Bruce Lehmans utlåtande**, s 5
- ²² **Bruce Lehmans utlåtande**, s 3f
- ²³ **Bruce Lehmans utlåtande**, s 4f
- ²⁴ **Domen efter omprövningen**, s 6
- ²⁵ **Mastrianis skriftliga vittnesmål**, paragraf 22
- ²⁶ **Förhöret med Louis Mastriani den 27 januari 2005**, s 150
- ²⁷ **Domstolsförhandlingarna, 25 mars**, s 105
- ²⁸ **Skriftlig slutinlaga från AMS**, s 10
- ²⁹ **Faxet av den 19 februari 1997**
- ³⁰ **Mastrianis skriftliga vittnesmål**, paragraf 15
- ³¹ **Domen mot Håkan Lans - ett planerat justitiemord?**, avsnittet "rättvisa i kostnadsfrågan?"
- ³² **Domen efter omprövningen**, s 8
- ³³ **Skriftlig slutinlaga från AMS**, s 8
- ³⁴ **Domstolsförhandlingarna, 24 mars**, s 59
- ³⁵ **Domstolsförhandlingarna, 24 mars**, s 58
- ³⁶ **Förhöret med Håkan Lans den 26 januari 2005**, s 13 f
- ³⁷ **Mastrianis skriftliga vittnesmål**, paragraf 4f
- ³⁸ **Förhöret med Louis Mastriani den 27 januari 2005**, s 27ff
- ³⁹ **Domen mot Håkan Lans - ett planerat justitiemord?**, avsnittet "Länken mellan färggrafiken och positionsindikeringen"
- ⁴⁰ **Förhöret med Louis Mastriani den 27 januari 2005**, s 179f
- ⁴¹ En sammanhängande redogörelse för Louis Mastrianis osanningar vid olika tillfällen finns i **Skriftlig slutinlaga från Håkan Lans**, avsnittet "Mastriani's lack of credibility and lack of any corroborating evidence", s 14ff